

НЕМОЖЛИВІСТЬ МОЖЛИВОГО ТА МОЖЛИВІСТЬ НЕМОЖЛИВОГО: ВИКОРИСТАННЯ НАТУРАЛЬНИХ ОРГАНІВ У НАВЧАННІ СТУДЕНТІВ

THE IMPOSSIBILITY OF POSSIBLE AND POSSIBILITY OF IMPOSSIBLE: THE USAGE OF NATURAL ORGANS IN STUDENTS STUDYING

Свирида О. С.

Науковий керівник: к. філ. н., доц. Салій А. В.

Svyryda O. S.

Science advisor: doc. Sali A. V., PhD

Українська медична стоматологічна академія

Кафедра філософії і суспільних наук

Актуальність: останнім часом гостро постає питання проблеми використання біологічного матеріалу у навчанні майбутніх медиків. Таким чином, виникає потреба детально дослідити тенденцію розвитку і покращення практичних навичок студента за допомогою натуральних органів та з'ясувати причини відміни даного «методу» навчання.

Мета: розглянути проблему трансплантації і використання натуральних органів з точки зору філософії медицини та біологічної етики людини, розкрити недоліки й переваги застосування біологічного матеріалу та розглянути можливі наслідки його заборони.

Матеріали та методи: під час дослідження було проведено систематичний аналіз літературних джерел останніх 10 років щодо використання біологічного матеріалу в навчальному процесі.

Результати: Необхідно звернути увагу, що дана проблема є доволі дискусійною. Історія говорить, що вона стала перед філософами ще з початку виникнення медицини. Суперечки між пропонентами та опонентами постійно змінювали перебіг навчального процесу майбутніх лікарів, що доволі часто негативно впливало на їх кваліфікацію та розвиток медицини загалом. Існує думка, що історія повторюється. Доказом цього є сьогоденна ситуація. З точки зору студента першого курсу медичної академії можу зазначити, що практична частина та використання натуральних органів є невід'ємною частиною навчання майбутнього спеціаліста. Проте з політичної та релігійної точки зору дана позиція є аморальною та принижує гідність людини. Враховуючи той факт, що технічний прогрес XX – XXI століття вимагає такого ж стрімкого розвитку у сфері медицини, лікарі майбутнього повинні мати повне уявлення будови організму людини та перебігу всіх біологічних процесів задля покращення рівня медицини і вирішення глобальних проблем, таких як онкологічні захворювання або вроджені патології. Окрім цього, лікування пацієнтів базується на розумінні елементарної анатомії людини. Позиція проти використання біологічних органів з науковою метою несе за собою значну кількість недоліків. Одним з них є зниження освітнього рівня студентів-медиків та погіршення медичної сфери як наслідок.

Висновки: детальне дослідження поставленого питання дозволяє об'єктивно оцінити наслідки неможливості використання біологічного матеріалу, розширити розуміння вагомості даного методу навчання, розробити перелік переваг і недоліків. Отже, можливість застосування вже «неможливого» способу вивчення базових медичних наук призводить до негативних наслідків і потребує додаткового вивчення та розгляду цього питання.

ПРОБЛЕМА УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТІ У ТВОРЧОСТІ ІВАНА ФРАНКА: ІСТОРІОГРАФІЧНИЙ ДИСКУРС

THE PROBLEM OF UKRAINIAN STATE IN THE CREATIVITY OF IVAN FRANCO: HISTORIOGRAPHIC DISCOURSE

Теймуров Р. Р.

Науковий керівник: к. і. н., доц. Семергей Н. В.

Teymurov R. R.

Science advisor: doc. Semerhei N. V., PhD

Українська медична стоматологічна академія, м. Полтава

Кафедра філософії і суспільних наук

Актуальність: Надзвичайно актуальним в наш час є питання державотворення і національної ідеї, тому логічним є вивчення праць Івана Франка з зазначеної проблематики та їх аналіз в історіографічному дискурсі.

Мета роботи: дослідити соціальні та політичні погляди Івана Франка, визначити особливості їх відображення в історіографічному доробку України.

Матеріали і методи: аналіз публіцистичної літератури початку XX – середини XX століття.

Результати. Постать Івана Франка для багатьох передусім асоціюється з видатним українським письменником, науковцем, філософом. Однак зазначимо, що Іван Франко був завзятим політиком, переймався питаннями розвитку власної держави, опікувався національним питанням. Зазначені пріоритети вплинули як на його особисте життя, так і на його творчість. У 1900 році на світ з'являється стаття Івана Франка «Поза межами можливого». У цій статті політик підкреслює, що розвиток народу повинен відбуватися двома шляхами, які поєднані між собою: матеріальний і духовний. Франко-політик розкриває поняття національного ідеалу, пояснюючи, що ідеал можна досягнути лише через національну свідомість, тому що національна свідомість - це єдність народу. Існує величезний історіографічний доробок політичної творчості Івана Франка. В нашому контексті найбільш цікавими є наукові праці франкознавця Ф. Медвідя, який вважає, що письменник підтвердив значення феномену національ-

ної свідомості для національної самостійності, тому що національна свідомість – це фундамент будь-якої нації, тобто вся база, в якій закладено й етнічну спільність, й національні цінності, й відданість їм у мові, а також відображення їх у національній культурі. Науковець звертає увагу на актуальність Франка щодо національного ідеалу. В його працях проаналізовано цікаве твердження Франка, що національний ідеал ще не скоро настане для України, проте стежки, що до нього ведуть – у нас під ногами, і саме від народу залежатиме, якою і куди іти. Актуальними є висновки Франка щодо національної автономії. Науковець М. Нечитайлюк, аналізуючи статтю «Свобода і автономія», зазначає, що Іван Франко висунув чимало передумов, без яких не може бути навіть мови про національну автономію. Він переконаний, що без забезпечення найширших політичних свобод для кожної людини, без «рівновправності всіх горожан держави», без проведення радикальних змін в суспільстві, без цього політичного фундаменту всякі розмови про автономію — порожня фраза. В історіографічних працях, присвячених політичній творчості письменника, розглядається умова формування національної свідомості – незалежна держава. В результаті, за часи Франка, утворювалось замкнуте коло, яке не дозволяло втілити ідею в життя. І. Франко це чудово розумів, саме тому в нього так багато послань майбутнім поколінням, наприклад, задача інтелігенції – відтворити з етнічної маси українського народу українську націю, суцільний культурний організм, який здатний до самостійного культурного і політичного життя.

Висновки: В наш час, коли Україна вибудовує нові пріоритети розвитку держави, нове звучання отримали ідеї видатного письменника і політика І. Франка

УКРАЇНІЗАЦІЯ В 20-ТІ РОКИ ХХ СТОЛІТТЯ: ІСТОРІОГРАФІЧНИЙ КОНТЕКСТ

UKRAINIZATION IN 20TH YEARS OF XX CENTURY: HISTORIOGRAPHIC CONTEXT

Ющенко Я. О.

Науковий керівник: к. і. н., доц. Семергей Н. В.

Yushchenko Ya. O.

Science advisor: doc. Semerhei N. V., PhD

Українська медична стоматологічна академія, м. Полтава

Кафедра філософії і суспільних наук

Актуальність: В Україні знов актуальним постало питання українізації. Вважаємо, що це не тільки перейменування вулиць, складання держслужбовцями екзамену з української мови, панування державної мови на телебаченні, можливість здобуття української освіти, але це й процес більш глобальний і змістовний. Таким чином, постає потреба у вивченні історичного досвіду цього процесу в 20-ті роки минулого століття.

Мета: дослідити історіографічний доробок українських істориків із зазначеної проблеми, визначити особливості, шляхи і методи українізації у 20-х роках ХХ століття.

Матеріали та методи: Зазначимо, що всі історіографічні дослідження з проблеми можна умовно поділити на дві групи. Так, одні науковці розглядали українізацію як політику більшовиків, які справді опікувалися питаннями розвитку української національної школи, розбудови української культури, вірили в те, що більшовицька влада створить умови для консолідації і процвітання української нації. Інші дослідники корінь зла шукали в самій особі Сталіна і вважали, що українізація – це його ганебна стратегія щодо знищення української еліти, т. зв. «розстріляне відродження». До змістовних праць, в яких розкривається зазначена проблема у різних площинах, можемо віднести монографії та дослідження таких вчених, як В. Даниленко, С. Кульчицький, Я. Дашкевич та ін. Окрім цього є окрема когорта вчених, які досліджували особливості українізації освітньої сфери в контексті шкільної освіти, а саме Л. Березівська, В. Борисов, В. Липинський та ін.

Результати: Враховуючи той факт, що історіографія як наука здійснює сортування накопиченого матеріалу з будь-якої проблематики, констатуємо, що з досліджуваної проблеми існує величезна кількість матеріалу. Тому, на наш погляд, є доречним окреслити найбільш важливі і найцікавіші підходи до зазначеної проблеми. Так, роботи В. Даниленко, А. Верменич розкривають низку об'єктивних причин українізації, зосереджують увагу на складнощях, а саме: нестабільна військово-політична і економічна ситуація, непередбачуваність багатьох комуністів до здійснення кардинального курсу в національній політиці, стабільна живучість велико-державної традиції, прихильне ставлення багатьох більшовиків до централізму. Саме це і призвело до трагічних наслідків: нарком освіти О. Шумський звільнений з посади, старий більшовик, а в серці справжній українець нарком освіти М. Скрипник покінчив життя самогубством, потім був вистріл М. Хвилюєва, а за ним ще тридцять тисяч патріотів України.

Висновки: Сучасна українізація повинна відновити історичну справедливість, тому так актуальними є питання більш глибокого і ґрунтовного вивчення нашої історії. Завдання сучасної українізації – формування людини нової ментальності, таке собі перетворення *homosovieticus*на українця з європейським світобаченням, гідного своєї власної держави.